

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΨΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ.—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 22 Ἰουνίου 1875.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐφημερίδες τινές, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ «Καιροὶ» καὶ ἡ ἐνταῦθα γαλλικὴ, ἀποκρινόμεναι εἰς τὰς μομφὰς τῆς Εὐρώπης ἐνειδίξουσιν τῇ Δύσει τὰς γεροντικὰς αὐτῆς ἀβροστίας, τοὺς νεοκαθολικοὺς τῇ Γερμανίᾳ, τοὺς Φαινιάνας τοῖς Ἀγγλοῖς, τὰς τρεῖς ἐν Γαλλίᾳ δυναστείας κτλ., καυχώμενοι ὅτι ἡ νέα Ἑλλάς δὲν ἔχει τοιαῦτα. Ἀληθὲς τοῦτο· ἀλλὰ τί ἤθελεν εἶπει τις περὶ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀντροφῆς εὐρώστου νεανίου ἀποκρινομένου εἰς τοὺς κ. κ. Κουτογόνην ἢ Φίλιππον, ἐλέγχοντας αὐτὸν διὰ κακοδοξίαν ἢ σολοικισμοὺς, ὅτι οὔτε ποδάγραν πάσχει οὔτε ἀσθμα οὔτε δικανικίου χροῖζει οὔτε βαμπακίου εἰς τὰ ὦτα, ὡς ὁ σοφὸς μεταφραστὴς τοῦ Ὁιδίου;

Τὸ νὰ κατατρέχηται τις ὑπὸ γεροντικῆς καχεξίας, οἷα ἡ γεννώσα ἐν Εὐρώπῃ τοὺς κοινωνικοὺς σπαραγμοὺς, τοῦτο εἶναι βεβαίως λυπηρὸν· ἀλλὰ νὰ ἦναι τις ὑγιὴς καὶ νέος, ἀπηλλαγμένος παντὸς ἔλκουσ ἢ σαπρίας, καὶ ἐν τούτοις νὰ τρώγηται ζῶν ὑπὸ τῶν σκολήκων, τοῦτο νομίζομεν λυπηρότερον, ἴσως αἰσχρότερον, καὶ ὁπωσδήποτε ἀκατάλληλον ὡς ἐπιχείρημα ἀπολογίας.

Ἐν τούτοις τοιοῦτου εἶδους ὑπερασπίσεις ἀντέταξαν πάντοτε εἰς τὴν Εὐρώπῃ οἱ αὐτοχειροτόνητοι δικηγόροι τῆς Ἑλλάδος. Ὅτε ἀνειδίχοντο ἡμῖν ὁ Κίττος καὶ ὁ Τάκος, ἀπεκρίνοντο ὅτι ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ὅτι τὰ δοθέντα ἡμῖν σύνορα ἦσαν αἰτία τοῦ κα-

κοῦ καὶ τοιαύτας ἄλλας ἀντεγκλήσεις, ἐνῶ ἡ πείρα ἀπέδειξε μετ' ὀλίγον ὅτι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς μαστιγῆς ἔρκει ἐθνικὴ θέλησις καὶ εὐλικρινὴς παραίτησις ἀπὸ ἀώρων ἔτι σταφυλῶν.

Ὅπως τῶν ληστῶν, οὕτω καὶ τῶν σκολήκων ἀνευ πληγῆς νομίζομεν τὴν ὑπαρξίν ἀνεπίδεκτον δικαιολογίας, κατωρθωτὴν δὲ, ὅχι μὲν τὴν ἐξόντωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦλάχιστον αὐτῶν, ἀν διαρξέσῃ ἡ τελευταία ἐξέγερσις καὶ ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν συμμάχων.

Ὡς οἱ Ἰνδοὶ εἰς φυλάς, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες διαίρεινται εἰς τρεῖς κατηγορίας.

Α'. Εἰς συμπολιτευομένους, ἧτοι ἔχοντας κοχλιάριον νὰ βυθίζωσιν εἰς τὴν χύτραν τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Β'. Εἰς ἀντιπολιτευομένους, ἧτοι μὴ ἔχοντας κοχλιάριον καὶ ζητοῦντας παντὶ τρόπῳ νὰ λάβωσι τοιοῦτον.

Γ'. Εἰς ἐργαζομένους ἧτοι οὔτε ἔχοντας κοχλιάριον οὔτε ζητοῦντας, ἀλλ' ἐπιφορτισμένους νὰ γεμίζωσι τὴν χύτραν διὰ τοῦ ἰδρώτος αὐτῶν.

Ἐκαστος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κομματάρχης ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀριθμοῦ τινὰ κοχλιοφόρων, ἱκανὸν μὲν νὰ τρώγῃ ὀλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς χύτρας, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ὑπερασπίξῃ αὐτὴν κατὰ τῶν τριῶν ἀντιζήλων του, ἐχόντων ἐκάστου ἰσάριθμον περίπου στρατῶν καὶ ἐν ὅλῳ τριπλάσιον τοῦ ἰδικοῦ του.

Πᾶσα ἐπομένως τιμὴ ἀντίστασις καθίσταται εὐθὺς ἀδύνατος, καὶ μόνον διὰ μέσων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀντισυνταγματικῶν, διαλύσεων, ἀναβολῶν καὶ ἐπεμβάσεων δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἢ πάλῃ· πλήρης δὲ καὶ εὐλικρινὴς ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος ἤθελεν εἶναι ἡ τρεῖς τῆς ἡμέρας μετάβασις τῆς χύτρας εἰς ἄλλους χυτροκόρους, ὥστε οἱ μὲν νὰ προγεύωνται, οἱ δὲ νὰ γεύωνται καὶ οἱ τρίτοι νὰ δειπνῶσιν ἐξ αὐτῆς.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἐπὶ τριακονταετίαν ἡ ἀπελπιστικὴ

ήμων ιστορία. Σήμερα δε κατά πρώτον βλέπομεν εισαγομένην νέαν τινά περιπέτειαν εις τὸ μονότονον ποίημα τῆς *Χυτρομαχίας*· οἱ ἐνωθέντες χυτρομάχοι ἀπεφάσισαν οὐ μόνον νὰ ἐκδιώξωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξολοθρεύσωσιν τοὺς ἠττηθέντας, ὡς ὑπερπηδῆσαντας· κατὰ τὸν ὑπὲρ χύτρας ἀγῶνα τὰ ὄρια τῆς καθιερωμένης παρανομίας.

Πρώτην ταύτην φορὰν ταυτίζονται καὶ συγχέονται τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῶν κομματάρχων· ἐκεῖνοι μὲν διὰ τῆς τιμωρίας τῶν πεσόντων ὑπουργῶν ἀσφαλιζουσιν ἑαυτοῖς συγχωτέραν ἐστίασιν, μένοντες, τρεῖς ἀντὶ τριῶν σάρων περὶ τὴν χύτραν, τὸ δὲ ἔθνος ἀπαλλάττεται ἐνὸς κόμματος καὶ ἐπισπεύδει ἴσως τὴν λύσιν τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος, ἥτις ἀδύνατον εἶναι ν' ἀναβληθῆ ἐπὶ πολὺ, ἅμα καταστῆ ἡ τιμωρία τῶν παραβανόντων τὸ Σύνταγμα ἐπίσης βεβαία, ὅσον βέβαιον κατέστη ἤδη ὅτι ἄνευ παραβάσεως αὐτοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ζῆσῃ κυβέρνησις ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Θ.

ΣΚΝΙΗΣ

Πλὴν τοῦ Βελισαρίου εἰς οὐδένα ἄλλον Ἕλληνα ἀπεδόθησαν ὕσαι ἐσχάτως τῷ κ. Τρικούπη ἀσυμβίβαστοι κακία· οὕτως ἐν διαστήματι δύο μηνῶν κατηγορήθη ὅτι ἔθυσίαισε χάριν τῆς ἐξουσίας τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ ὅτι αἱ δημοκρατικαὶ αὐτοῦ τάσεις ἐπισπεύδουσι τὴν κατὰ πτωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου· ὅτι εἶναι ὑποπέδιον τῆς Ῥωσσίας ἀλλὰ καὶ τυρλὸν ὄργανον τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς· ὅτι ἀνεστάτωσε τὴν ὑπηρεσίαν διὰ διορισμῶν καὶ πύξεων καὶ ὅτι οὐδ' εἰς τοὺς ἀπαραιτήτους πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκλογικῆς ἐλευθερίας ἐτόλμησε νὰ προβῆ· ὅτι κακῶς ἐπραξεν ἀναστείλας τοὺς νόμους τῶν στηλιτῶν καὶ ὅτι φεῖδεται τούτων ὡς μελλόντων συμμάχων· ὅτι λιβανίζει τὸν βασιλέα ὡς βυζαντινὸς κλέξ καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν ἀγροίκως ὡς βάρβαρος κατακτητῆς. Ἐκ πάντων τούτων ἀγνοοῦμεν τί νὰ πιστεύσωμεν· τοῦτο μόνον γνωρίζομεν θετικῶς ἐκ τῆς φυσικῆς, ὅτι ὅλα τῆς Ἱριδος τὰ χρώματα ὁμοῦ μινυνομένα ἀποτελοῦσι τὸ λευκόν.

Οἱ ἀνὰ πᾶσαν ἑρὰν ἐπισιόντες ἡμῖν ὡς μορμολύκειον τὴν παραίτησιν τοῦ Βασιλέως λησιμονοῦσι, φαίνεται, ὅτι ἔχει σύντροφον ὀρθόδοξον βασιλισσαν, γνωρίζουσιν τὴν ἔθνηκὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ἐπὶ ἐνδόξων παραδόσεις ἐπιβαλλομένας αὐτῇ ὑποχρεώσεις. Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστιανὸς, ἀηδίασας κακείνος τὰς ἐριδας τοῦ τότε κοινοβουλίου ἢ ἵπποδρομίου, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἢ καλλίστα Θεοδώρα, ἀπολακτίσασα τοὺς περὶ αὐτὸν μικροψύχους αὐλικούς, «Δέσποτα, εἶπεν, ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου μόνον

» νεκρὸς πρέπει νὰ καταβῆ αὐτοῦ. Φύγε σὺ, ἂν θέλῃς· » ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ στιγμὴν δέχομαι νὰ λάμψῃ ὁ ἥλιος ἐπὶ » τῆς γυμνῆς διαδόχου κεφαλῆς μου καὶ σάβανον θέλω » τὴν πορφύραν . . . » Μετ' ὀλίγον ἐσαφρονίζοντο οἱ κύριοι Πράσινοι καὶ Βένετοι κομματάρχαι.

Προτιθέμεθα νὰ ὑποβάλωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς κατάλογον συνεισφορῶν πρὸς ἀγορὰν ζεύγους χρυσοκεντήτων τιμητικῶν ἐμβάδων διὰ τοὺς πόδας τοῦ κ. Ζαίμη ἐκδιώξαντος μετὰ λακτισμῶν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀκάθαρτον κάθαρμα συμμαχῆσαν μετὰ στηλιτῶν.

Αἰτία τῆς νέας ἐκπτώσεως ἦν ὑπέστησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου καὶ αἱ λοιπαὶ τοιαῦται εἶναι νῆα τις καταδρομὴ τῆς Κυβερνήσεως. Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς συμβάσεως, προσέθεσεν ἐσχάτως εἰς τὸν ὄγκον τῶν προωρισμένων διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν χαρτίων τὰ πολύτομα συγγράμματα τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ν. Σαριπόλου.

Περειρέθημεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ *Μάρκου Βότσαρη*. Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ ὑπάρχουσι τεμάχια, πρωτότυπα ἴσως, ἀλλ' ὁμοιάζοντα γνωσταῖς μελωδίαις τοῦ *Μακκῆθ* καὶ τοῦ *Ναθούκου* ὅσον ὁ *Μάυφαρτ* τῷ κ. Βότσαρη. Ὅπως δὲ ποτε ἡμεῖς εὐγνωμονοῦμεν πρὸ πάντων τῷ Ἕλλητι *μαίετρω*, ὅτι διὰ τῆς μουσικῆς του ἐνεθούμιζεν ἡμῖν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὰς ὠραίας κυρίας, μεθ' ὧν ἐχορεύσαμεν, νέοι ὄντες, βάλς, πόλλας ἢ μαζούρκας. Ὑπάρχει ὁμοίως καὶ τι πρωτότυπον ἐν τῷ *Μάρκῳ Βότσαρη*, ἀντὶ τοῦ ὑψιφώνου πρωταγωνιστῆς εἶναι ἐν αὐτῷ τὸ ταμποῦρον.

Ἄποροῦμεν διατί αἱ ἐφημερίδες ἡμῶν μεταφράζουσι τὸ ἱενοῖε διὰ τοῦ *μισοφῶρου*, ἐνθ' ὡς ἔχον τὴν δευτέραν ἀνδρικήν φωνήν, δικαιούται νὰ λέγηται *ὑψίφωρος*· σήμερον πρὸ πάντων, ὅτε παρακμάζοντος τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, κατηργήθη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ἡ εὐσεβῆς συνήθεια τῶν ἀρρένων *sorregni*, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος συγχύσεως.

Ἀφίνοντες τὴν μουσικὴν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ πρώτη παράστασις τοῦ *Μάρκου Βότσαρη* εἶχέ τι διδακτικώτατον, παρέχουσα ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος διαφορᾶς· ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμάχοντο διὰ τὴν πατρίδα, ἐν δὲ τῇ πλατεῖᾳ τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ θέσεις.

Οἱ σχολαστικοὶ κατεδίμασαν ὡς ἀδόκιμον τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Παναγιώτου Σούτσου πλασθεῖσαν λέξιν *σθαλμοστρώγω*· ἡμεῖς ὁμοίως παρατηρήσαντες χθὲς ἐν Φα-

ΝΟΣΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

Ἰσχνότης ἐξ ὑπερβολῆς ἐρωτικῶν κόπων. Αἰτιολογία. Συνεχῆς ἀναστροφή πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον. Θεραπεία. Μπριζόλαις καὶ βίος ἐρημικός.

Ἰσχνότης ἐκ καταχρήσεως γλυκισμάτων. Αἰτιολογία. Τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Σόλωνος. Θεραπεία. Σιδηραὶ κυκλίδες εἰς τὰ ἐρμάρια τῶν ζαχαροπλαστείων.

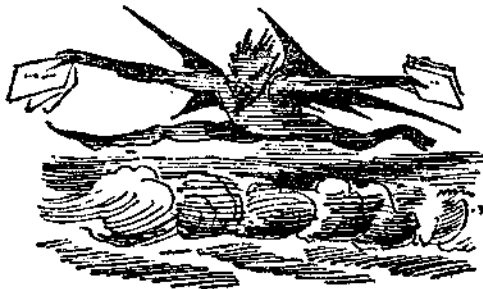
Ἵπερτροφία γενικὴ ἐξ ἀδιακόπου ἀσχολήσεως τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Αἰτιολογία. Καλὸ φαγί, καλὰ σιγᾶρα καὶ περίφημον κρασί. Θεραπεία. Δις τῆς ἡμέρας ἀνάβασις εἰς τὸν Λυκαβητόν. Δίαιτα. Ἐνας πενηντάρη ψωμί καθ' ἑκάστην, καὶ δύο ποτήρια νερὸ τῆς Καισαριανῆς.

λήρω τὰ πειναλέα βλέμματα, ἅτινα κύριοι τινες προσή-
λουν εἰς τὰ ἀμάραντα κάλλη ἑορῆμου τινὸς *πριμαδόνας*,
εὐρομεν τὴν λέξιν ἀναγκαίαν ἐν τῷ λεξικῷ τῆς νεοελλη-
νικῆς γλώσσης· πιστεύομεν ἀκόμη ὅτι ἂν ἡ οὕτω ὀφθαλ-
μοφαγωθεῖσα κυρία ἐξυγιζέτο εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, ἤ-
θελεν εὐρεθῆ κατὰ πολλὰ δράμμια ἐλλειπῆς.

Μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πάλιν προχθὲς ἐκου-
ράσθη καὶ ἐσταμάτησεν ἡ ἀτμομηχανή· ὁ σιδηρόδρομος
ἡμῶν μόνον διὰ τοῦ μετόχου· του βαδίζει καλῶς.

Ἐν θεατρικῷ δελτίῳ τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀνεγινώ-
σκουμεν χθὲς Ὁ γερμανίζων Ῥοσσίνης.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Ἀξιότιμε κ. Σურτάκτα

Ἡ ζέστη καὶ οἱ κῶνονες δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ κοιμηθῶ.
Χθὲς ἐπιθυμῶν νὰ κλείσω ὀλίγον τὰ μάτια, ἀφοῦ ἀπέ-
τυχε τὸ ὄπιον καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἀντωνιάδου, κατέ-
φυγα εἰς ἡρωϊκὸν φάρμακον, τὸν *Φυσιολόγον* τοῦ καλο-
γήρου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μὲ κοι-
μίσῃ, μ' ἐβύθησεν εἰς σπουδαίας πολιτικὰς σκέψεις, τὰς
ὁποίας σπεύδω νὰ σᾶς μεταδώσω, ἢ ἀνάγνωσις τοῦ ἀκο-
λόουτου χωρίου: «Τόσον φιλότεκνος εἶναι ὁ θηλυκὸς δελ-
»φίνος, ὥστε, ἂν τύχῃ καὶ κτυπήσουν οἱ ψαράδες κἀνένα
»ἀπὸ τὰ παιδιὰ του μὲ καμάκι ἢ μὲ ἄλλο τίποτε κον-
»τάρι, καὶ τύχῃ ἐκεῖ ἡ μάνα του παρῶν, δὲν φεύγει
»ἀλλὰ πέφτει ἐπάνω εἰς τὰ παιδιὰ τῆς, ἕως ὅπου κτυ-
»ποῦν κι' ἐκείνην καὶ σκοτώνουν τὴν.»

Ἐρωτῶ· ὁ κ. Βούλγαρης, ἡ μάνα τῶν στηλιτῶν, θὰ
πέσῃ καὶ αὐτὸς νὰ σκεπάσῃ τὰ παιδιὰ του κατὰ τὰς
προσεχεῖς ἐκλογὰς καὶ νὰ σκοτωθῇ μαζὺ τῶν, ὡς κάμνει
ὁ θηλυκὸς δελφίνος, ἢ θὰ προτιμήσῃ τὴν ζωὴν του. Δι-
στάζω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ φανῇ φιλόζωος· διότι τί θὰ
κάμῃ εἰς τὴν Βουλὴν χωρὶς τὰ μικρά του δελφίνα; Ἐλ-
πίζω λοιπὸν ὅτι θὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ σώματα τῶν τε-
κνίων του Γεωργίου καὶ Ἐπαμεινώνδα καὶ οὕτω τὸ κον-
τάρι ἢ τὸ καμάκι τοῦ Ὑδραίου ψαρᾶ κ. Γκίκα θὰ μᾶς
ἀπαλλάξῃ ὀλοκλήρου τῆς βουλγαρικῆς γενεᾶς.

Δέξασθε κτλ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

Κατὰ τὴν «Παλιγγενεσίαν» ὁ Μάρ-
κος Βότσαρης τοῦ κ. Καρρέρη ηὐδόκησε
τέλος πάντων νὰ ἀναβιβάσθῃ εἰς τὴν
σκηνὴν. Μέχρι τοῦδε ἐγνωρίζαμεν ὅτι
εὐδοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· τώρα μανθάνο-
μεν ὅτι εὐδοκοῦσι καὶ τὰ μελοδράματα.
Ἐλπίζομεν ὅσον οὕτω ν' ἀκούσωμεν ὅτι
εὐδοκοῦσι καὶ οἱ λίθοι, ἐπομένως δὲ
ὅτι εὐδοκεῖ καὶ ἡ «Παλιγγενεσία.»

**

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Μάρκου Βό-
τσαρη, ὅλοι οἱ βιολιτζῆδες τῶν Ἀθηνῶν, προσξάρχοντες
τοῦ Πετσάλη καὶ τοῦ Φωκιανοῦ ἤρχισαν νὰ γράφωσιν
ὑπεραις, διὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον.

**

Ἐκούσαμεν ὅτι φιλάργυρός τις ἐκίνησεν ἀγωγὴν περὶ
ἐξώσεως κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς οἰκίας του ὡς ἀν-
τλῶντος πολὺ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας. Ἄν ὁ ὑ-
πουργὸς μὴ ἐμιμῆτο τὸ παράδειγμα τοῦ φιλαργύρου
τούτου, πόσοι ὑπάλληλοι θὰ ἐπαύοντο, ὡς ἀντλοῦντες
πολὺ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος τῆς θέσεώς των!

**

Ἐβόφησαν προχθὲς δύο λυσσώδεις κύνες εἰς τὴν Νεά-
πολιν. Μετὰ ἐπισταμένην ἀνάκρισιν ἀπεδείχθη ὅτι τοὺς
εἶχε δαγκάσει ὁ συντάκτης τοῦ Σωκράτους.

**

Γυνὴ τις προχθὲς ἔτεκε βρέφος πάσχον ὑδροκέφαλον
ἐξετάσεως γενομένης, ἀνεκαλύφθη ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῆ
τὴν ἐκθεσιν, καὶ παρέμεινε θαυμάζουσα ἐπὶ πολλὴν ὥραν
τὰ λίθινα ἀριστουργήματα τοῦ κ. Βιτσάρη.

ΦΑΓΟΥΡΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

- Ὁ Κρέμος εἰς τὴν βράχιν τοῦ Κόμου.
- Ὁ Σωροκιάδης εἰς τὴν βράχιν τοῦ Δημόκα.
- Ὁ Κανελίδης εἰς τὴν βίνα τοῦ Σταυροπούλου.
- Ὁ Μάρκος Βότσαρης εἰς τὰ αὐτῖα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.
- Ὁ κοινορτὸς εἰς τὰ πρόσωπα τῶν πολιτῶν.
- Ὁ Τρικούπης εἰς τὴν βράχιν τῶν τριῶν ἀρχηγῶν.